

ת"פ 42191/09/15 - מדינת ישראל נגד עופר עמרד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 42191-09-15 מדינת ישראל נ' עמרד
לפני כבוד השופט ד"ר שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד יניב זוסמן

המאשימה

נגד

עופר עמרד

ע"י ב"כ עו"ד דן באומן

הנאשם

הכרעת דין

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

1. בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום התגורר הנאשם ברחוב (להלן - הרחוב) והחזיק ברשותו כלב. מר ט א (להלן - המתלונן) התגורר בבניין מס' ברחוב, יחד עם זוגתו גב' מ ל (להלן - מ), ואף הוא החזיק בכלב. האירוע מושא כתב האישום אירע ביום שבת, 27.12.14, והחל בשל תקרית בין שני הכלבים בעת שהנאשם, מחד גיסא, והמתלונן ומ', מאידך גיסא, טיילו ברחוב עם כלביהם.
2. בעובדות כתב האישום נטען, בתמצית, כלהלן:
 - ביום 27.12.14 בשעה 20:50, או בסמוך לכך, הלך הנאשם ליד בניין מס' ברחוב, עם כלבו שאינו קשור. כלבו של הנאשם רץ ותקף את כלבו של המתלונן, בכך שנשך אותו. המתלונן העיר לנאשם כי עליו לקשור את כלבו, או אז תקף הנאשם את המתלונן בכך שסטר לו על לחיו.
 - הנאשם איים על המתלונן, בכך שאמר לו שיזיין אותו, ולאחר מכן המשיך באיומיו בכך שרדף אחר המתלונן ומ', כאשר הוא אוחז בידו בחגורת הכלב.
 - בשלב מאוחר יותר הגיע למקום אחיו של המתלונן והנאשם איים עליו בכך שאמר לו: "אתה לא יודע מה עשה לי אחיך, אני ארצח אותו". הנאשם אף ניסה לתקוף את אחיו של המתלונן בכך שניסה לאחוז בחולצתו.

3. על רקע זה הואשם הנאשם, בכתב האישום, בעבירות של תקיפה סתם, לפי הוראות סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), ואיומים, לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין. יושם אל לב, כי הגם שבעובדות כתב האישום נטען שהנאשם ניסה לתקוף את אחיו של המתלונן, עמוד 1

בהוראות החיקוק לא הואשם הנאשם בכך.

4. בתשובתו לאישום, שניתנה מפי בא-כוחו, אישר הנאשם את מסגרת האירוע, הנטען בעובדות כתב האישום, אך הכחיש ביצועה של עבירה כלשהי. ב"כ הנאשם טען, כי הנאשם הלך עם כלבו כשהוא קשור. שני הכלבים נבחו האחד על השני אך דווקא כלבו של המתלונן הוא זה שתקף. עוד אישר ב"כ הנאשם כי אמנם למקום הגיע אדם נוסף (אחיו של המתלונן), אך הכחיש כי הנאשם איים עליו או ניסה לתקוף אותו.

ב. עיקר פרשת התביעה:

5. מטעם המאשימה העידו לפני המתלונן, אחיו ומ'. כמו כן הוגשו מטעם המאשימה מספר מוצגים, ובהם דו"ח הפעולה של השוטר-הסייר שהגיע לזירה, שאליו צורף דו"ח המעצר (ר' ת/1), וכן הודעת הנאשם (ת/2), אשר נגבתה עוד ביום האירוע (27.12.14).

(1) עיקר עדות המתלונן:

6. בחקירתו הראשית סיפר המתלונן אודות האירוע מושא כתב האישום. לדבריו, הנאשם הסתובב עם כלבו, כשהלה אינו קשור. כלבו של הנאשם תקף את כלבו של המתלונן, ואולם **"...אנחנו הספקנו להרים את הכלב שלנו ואמרנו לחשוד שייקח את הכלב שלו כי אנחנו נתלונן לפיקוח העירוני. לאחר מכן הוא ניגש אליי, נתן לי סטירה ואחרי שהזהרתי אותו לא להתקרב אליי יותר מדי שמתי לב שהוא שיכור קצת, והתנדנד..."** (ר' בפרוטוקול, עמ' 5 שורה 21 ואילך)^[1].

7. המתלונן ציין כי הוא החל ללכת אחרי הנאשם, על מנת לראות היכן הנאשם מתגורר, ובאותה עת **"כבר הרמתי טלפון למשטרה"**. לדברי המתלונן, הנאשם **"שם לב שאני הולך אחריו ואז הוא התחיל לרדוף אחרי עם הרצועה של הכלב שלו ביד, ואז הוא רדף אחריי ואחרי בת הזוג שלי..."** איזה כמעט קילומטר. באותו זמן אני מתקשר שוב למשטרה ומודיע שמישהו רודף אחריי ברחוב. אחרי זה כשניסיתי להגיע שוב הביתה ראיתי שאף ניידת לא הגיעה, אני מתקשר לאחי שהיה ממש קרוב לידי, אחי הגיע, הוא ראה את החשוד וניסה להרחיק אותו ממני, החשוד צעק לו כל מיני מילים **"אני ארצח את אח שלך, אני אזיין אותך"**, כל מיני קללות, ואז הגיעה ניידת וזהו" (ר' בפרוטוקול, עמ' 5 שורה 25 ואילך). המתלונן הוסיף וציין כי גם לו אמר הנאשם **"אני אזיין אותך"**.

8. בחקירתו הנגדית הכחיש המתלונן כי הוא ידע את כתובת מגוריו של הנאשם לפני האירוע. המתלונן אמנם אישר כי עובר לאירוע הוא ראה את הנאשם בשכונה, אך עמד על גרסתו כי לא ידע את כתובת מגוריו וזו היתה הסיבה שהחל ללכת אחריו (ר' בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 28). בהמשך הטיח ב"כ הנאשם במתלונן כי מהדיווח למשטרה עולה שהוא ידע את כתובת הנאשם, אך הנאשם הסביר כי הדיווח המדובר היה רק לאחר שהלך אחרי הנאשם (שם, עמ' 7 שורה 8). במקום אחר ציין המתלונן כי לכלבו לא קרה שום דבר, הגם שייטכן שהוא ננשך (שם, עמ' 8 שורה 16 ואילך). עוד סיפר המתלונן, כי לאחר ריב הכלבים חברתו מ' העלתה את הכלב לדירתם ורק לאחר מכן ירדה שוב לרחוב.

9. ב"כ הנאשם טען כלפי המתלונן כי הוא נכנס, אחרי הנאשם, לחדר המדרגות של הבניין בו

מתגורר הנאשם וזרק עליו אבן. לכך הגיב המתלונן: "אני לא זוכר אם זרקתי משהו, יכול להיות שהפלתי משהו בדרך יציאה משם". כשהוסיף ב"כ הנאשם והטיח במתלונן כי הוא מיתמם, השיב הלה: "אני אומר שאתה מעליל עליי סתם עלילות. האירוע קרה ממש במבואה ליד הבית שלו, איך אני יכול לרדוף אחריו כשזה ממש סמוך לבית שלו? לגבי הקטע של האבן אני לא זוכר מה קרה שם". בהמשך הוסיף המתלונן וציין: "אמרתי שאני כבר לא זוכר מה היה שם, זה היה בלהט הרגע" (ר' בפרוטוקול, עמ' 7 שורה 22 ואילך). באשר למה שקרה בין הנאשם לבין אחיו ציין המתלונן כי הנאשם אולי דחף את האח וקילל אותו, הגם שהוסיף כי אינו זוכר שכן התרחק מהמקום (ר' בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 7 ואילך).

10. בתום חקירתו הנגדית של המתלונן ביקש ב"כ הנאשם להגיש את הודעתו, ונעתרתי לבקשה זו (ההודעה נגבתה ביום האירוע, 27.12.14, החל בשעה 21:38. ההודעה הוגשה וסומנה נ/1). בהודעה זו תיאר המתלונן את האירוע, לרבות התקיפה מצד כלבו של הנאשם, העובדה שלכלבו לא קרה כלום כי הספיקו להרים אותו, הסטירה החזקה שנתן לו הנאשם והקללות והאיומים, "אני אזיין אותך" (נ/1, שורה 4 ואילך).

המתלונן הוסיף וציין כי לאחר שהתקשר למשטרה הלך אחרי הנאשם על מנת לברר היכן הוא מתגורר, אך כשנכנס לחדר המדרגות בבניין בו מתגורר הנאשם, "החשוד (הנאשם - ש.א.) קלט אותי ורץ אחריי עם חגורה של הכלב ביד שלו ורץ אחריי, נבהלתי והרמתי משהו, חצץ כזה, וזרקתי את זה לא על החשוד זה פגע ברצפה. הוא לא נבהל המשיך לרוץ אחריי..." (נ/1, שורה 10 ואילך).

(2) עיקר עדותה של מ':

11. הודעתה של מ' (שנגבתה ביום 28.12.14) הוגשה חלף עדותה הראשית. בהודעתה זו תיארה מ' את האירוע מושא כתב האישום כלהלן:

אתמול (27.12.14 - ש.א.) יצאנו בערך בשעה 20:50 מניצנה ברגל עם הכלב. כשהגענו הכלב של החשוד היה בצד השני מעבר לכביש והבעלים רחוק ממנו. הכלב חצה את הכביש ותקף אותנו, אני הרמתי את הכלב ואמרתי לו שאני יתלונן עליו כי כבר כמה פעמים שהכלב שלו תקף את הכלב שלנו. הוא הולך אתו בלי רצועה. הוא התקרב לבן הזוג שלי וסטר לו. אני העליתי את הכלב הביתה. ירדתי לבדוק שהכל בסדר וראיתי שהחשוד היה עם הרצועה של הכלב והתחיל לרדוף אחריו... (ת/3, שורה 2 ואילך).

12. החוקרת עימתה את מ' עם טענת הנאשם כי דווקא הוא היה זה שהותקף, אך מ' שללה את הטענה והוסיפה - כפי שציינה גם קודם לכן - שהנאשם היה שתוי ואולי אינו זוכר מה עשה. מ' הוסיפה כי "יש גם שכנים שראו והתקשרו להזמין את המשטרה" (ת/3, שורה 9).

כשנשאלה מ' מי זרק על הנאשם אבן, היא השיבה: "לא יודעת, עליתי עם הכלב". באשר לשאלה אם הנאשם איים על המתלונן או על אחיו אמרה: "לא יודעת, לא שמעתי" (ת/3, שורה 13).

13. בחקירה הנגדית הטיח ב"כ הנאשם במ' כי היא והמתלונן הכירו את הנאשם עוד לפני האירוע, מתוך עימותים קודמים בין הכלבים, וידעו את כתובתו. מ' אישרה אמנם היכרות מוקדמת עם הנאשם, אך שללה את הטענה שהיא או המתלונן ידעו באיזה בניין התגורר הנאשם; וכדבריה: "לא ירדנו ביחד מאותה דירה. מהטיולים עם הכלבים ידענו שהוא גר בשכונה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 13).

14. מ' אישרה כי לא שמעה, במהלך העימות המילולי בין הנאשם לבין המתלונן, איומים ממשיים (ר' בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 16), והוסיפה וצינה שהנאשם קילל את המתלונן ("לך תזדיין" וכלה דברים"; שם, עמ' 13 שורה 9). יחד עם זאת, לשאלת ב"כ הנאשם אם המתלונן הזיז את כלבו של הנאשם באמצעות רגלו, השיבה מ' שאינה זוכרת דבר כזה.

15. ב"כ הנאשם הטיח במ' כי האירוע היה שונה מתיאורה, בכך שהמתלונן הוא שהלך אחרי הנאשם, זרק עליו אבן, ועקב כך הנאשם החל ללכת אחר המתלונן; ורק אז פנו השניים למשטרה. לכך השיבה מ' באופן מתון, ציינה כי אינה יודעת מה היה אחרי שעלתה לדירה, אך עמדה על עניין הסתירה. כשטען ב"כ הנאשם, באופן ספציפי, כי הנאשם לא נתן שום סתירה, השיבה מ': "**אבל אני הייתי שם**" (ר' בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 33).

16. עוד יש לציין כי מ' מסרה, בקשר לאחיו של המתלונן, שהם התקשרו אליו משום שהוא היה בסביבה והם לא ידעו מה לעשות עד שתגיע נידת המשטרה. ב"כ הנאשם שאל את מ' אם המצב התדרדר למכות או עימות פיזי בין האח לבין המתלונן, והיא השיבה: "**לא, רק תנועות ידיים של הנאשם אבל לא עימות פיזי**" (ר' בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 27).

(3) עיקר עדות אחיו של המתלונן:

17. אחיו של המתלונן סיפר בעדותו כיצד התקשר אליו המתלונן וכיצד הוא הגיע למקום. לדבריו, מטרתו היתה ללוות את המתלונן ואת מ', כדי שיגיעו בבטחה לדירתם. לאחר מכן:

...בדרך הנאשם פגש אותנו והתחיל להתקרב לכיוון אח שלי ואני חצצתי בין אחי לבינו, ושאלתי למה אתה עצבני עליו, מה הוא עשה לך, אם אני זוכר נכון הוא אמר "אתה לא יודע מה הוא עשה לי" אז אמרתי לו "תספר לי, אני אח שלו" והוא אמר משהו בסגנון "אני ארצח אותך". ואז תוך כדי שאני ממשיך לחצוץ ביניהם, והעניינים שם התלהטו וגם הנאשם התקרב אליי צמוד, אני הרגשתי בעצמי טיפה יותר מאוים, שמתי לב שהוא היה גם שיכור, נדף ממנו ריח של אלכוהול חזק, וגם מה שלא אהבתי שהייתה לו בפה סיגריה שממש נדחפה לי לתוך הפרצוף. הוא תפס לי בחולצה וניסה לסובב אותה. ואז עשיתי תנועה של הדיפה עם הכתף כדי להוריד את היד שלו עם החולצה ותוך כדי הסיגריה שלו עפה מהפה... (ר' בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 22 ואילך).

(4) עיקר מוצגי המאשימה:

18. כאמור, מטעם המאשימה הוגשו דו"ח הפעולה של השוטר-הסייר, שהגיע לזירה (ת/1), וכן הודעת הנאשם (ת/2). בדו"ח הפעולה נרשם, כי האירוע נפתח בשעה 20:50 (ביום 27.12.14). הסייר ציין בדו"ח כי קיבל את האירוע בשעה 21:00 והגיע למקום בשעה 21:09. יש לציין, כי מהדו"ח עולה שהיו מספר שיחות למוקד המשטרה, על ידי "**מודיע**" ו"**מודיעה**". ברישא לדו"ח צוין עוד, כי המודיע מסר שהנאשם מוכר למודיע ו"**יודע היכן מתגורר**".

19. הסייר הגיע למקום האירוע רק לאחר מעשה, ובדו"ח מתואר האירוע כפי שמסר לו המתלונן, אשר תיאר את הנאשם כלובש חולצה לבנה וחובש כיפה. לאחר מכן הצביע המתלונן על הנאשם,

והסייר ניגש אליו על מנת לזהותו. על פי האמור בדו"ח, **"תוך שיחה עמו (עם הנאשם - ש.א.) הרחתי בריח חריף של אלכוהול מפיו. לא שיתף פעולה וסירב לענות לשאלות אותן שאלתי בנוגע לאירוע והאם היתה תקיפה במקום. הודעתי לו כי הוא עצור בגין חשד לתקיפה..."** (ר' בדו"ח ת/1).

בדו"ח המעצר, המצורף לדו"ח הפעולה, צוין בפני הנאשם כי עילת המעצר היא חשד לתקיפה. בתגובה אמר הנאשם: **"אתה ראית אותי עושה את זה? אתה חייב לראות אותי תוקף כדי לעצור אותי"**, וסירב לחתום על הדו"ח.

20. הודעת הנאשם נגבתה עוד באותו היום (ביום 27.12.14, החל בשעה 22:47). הנאשם נשאל אם הוא שתוי והשיב **"קצת"**, והסביר ששתה **"קצת עראק"** (ר' ת/2, שורה 3 ואילך). כשנשאל בהמשך מדוע שתה השיב הנאשם שהוא תמיד שותה בשבת (שם, שורה 31).

21. הנאשם נשאל מה קרה באותו היום עם הכלב שלו והשיב **"שום דבר"** (ת/2, שורה 15). ואולם, כשהוטח בנאשם כי במהלך הטיול עם כלבו הוא תקף ונתן סטירה, אמר הנאשם: **"מי אמר שנתתי סטירה? [אדרבא] לא רק שלא נתתי אלא גם הותקפתי"** (ת/2, שורה 21).

החוקר שאל את הנאשם מדוע ששלושה אנשים יעידו נגדו, והוא ענה: **"לעולם שום אדם לא יכול להעיד שתקפתי אותו אין לי מה לתקוף אין לי שום סיבה לתקוף אני לא [א] אדם אלים"** (ת/2, שורה 25). בהמשך הדברים החל הנאשם להתעמת עם החוקר. במקום אחד קרא הנאשם לחוקר **"חצוף"** (ת/2, שורה 36), במקום אחר **"שקרן"** (שם, שורה 66); ולבסוף סירב לחתום על ההודעה.

ג. עיקר פרשת ההגנה:

22. מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו בלבד. בחקירתו הראשית תיאר הנאשם את מסלול הטיול שעשה עם כלבו, תוך שהפנה למפה (ר' נ/2). הנאשם סיפר כי בין הכלבים היו היתקלויות דומות בעבר, בעיקר כשמ' טיילה עם הכלב. הנאשם ציין כי מ' תמיד היתה מרימה את הכלב (ר' בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 30), הגם שהביע את דעתו כי מדובר בהתנהגות לא נכונה עם כלב (שם, עמ' 23 שורה 6).

23. להבדיל, באירוע מושא כתב האישום נכח גם המתלונן, שלטענת הנאשם **"במהלך מאוד דרסטי... ניסה לבעוט בכלב"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 33). הנאשם ציין כי כעס מאוד ובתגובה קילל את המתלונן והלך מהמקום. ואולם, כך לטענתו, כשנכנס לחדר המדרגות והתחיל לעלות במדרגות, **"מישהו נכנס זרק אבן, ואבן די גדולה, לכיוון שלי. האבן הזאת פגעה ב... במעקה של חדר המדרגות, אני נבהלתי באותו רגע, לא ידעתי מה זה, וראיתי מישהו בורח. יצאתי החוצה כדי לראות מי זה היה"** (שם, עמ' 18 שורה 7 ואילך). הנאשם הוסיף וטען, כי **"כשאני יצאתי לראות מי זרק את האבן, אז נתקלתי באחיו. האח שלו בא ככה, עם תנועה ש... אז סיפרתי לו שאח שלו זרק עליי אבן. שאלתי אותו מי הוא בכלל והוא אמר 'אני אח שלו' ואמרתי לו 'אח שלך זרק עליי אבן'."**

24. כשביקש ב"כ הנאשם מהנאשם להתייחס לאמירות המאיימות המיוחסות לו, שב הנאשם והעיד - כפי שעשה בהודעתו ת/2 - על אופיו הטוב, תוך שאמר כי לא מדובר בשפה ובסגנון שלו (ר' בפרוטוקול, עמ' 18 שורה 21). הנאשם הלן על גישתו של חוקר המשטרה, שלדבריו לא שאל שאלות אלא רק האשים אותו, ואף הוסיף וטען כי בחקירה הרגיש **"די, מאוד מאוים"** (שם, שורה 33). בחקירה הנגדית

נשאל הנאשם, בהקשר זה, אילו דברים גרמו לו שלא לחתום על הודעתו, והוא השיב: "היו כמה דברים. אני לא יכול להיזכר בפרטי פרטים בכל מה שהיה שם..." (שם, עמ' 19 שורה 28).

25. נוכח העובדה שהנאשם העיד על אופיו הטוב עימת אותו ב"כ המאשימה עם עברו הפלילי. הנאשם אישר כי בשנת 2011 הורשע בגין עבירת איומים, ובשנת 2005 בגין תקיפה הגורמת חבלה של ממש, אך ביקש למזער את חומרתם של מקרים אלה (ר' בפרוטוקול, עמ' 20-21). הנאשם אף הוסיף וטען, בהתייחס לאירוע התקיפה הקודם, כי "זה שבית המשפט הרשיע עדיין לא הופך את האירוע שהיה לאלים" (שם, עמ' 20 שורה 33).

26. באשר לטענת הנאשם כי הוא דווקא היה זה שהותקף באירוע דנא, הטיח ב"כ המאשימה בנאשם כי לא אמר זאת בהזדמנות הראשונה שניתנה לו, דהיינו בשטח. הנאשם השיב: "...דו"ח המעצר כשהמשטרה הגיעה אליי? אה. בשלב הזה לא היה טעם להגיד. האמת היא ש... אני בעצמי הייתי בסערה לא קטנה. מגיעה אליי משטרה 'אתה עצור', לא... לא עשיתי" (ר' בפרוטוקול, עמ' 21 שורה 32). בהמשך הדברים - ובהתייחס לשאלה מדוע לא פנה בעצמו למשטרה למרות שלטענתו הותקף - הוסיף הנאשם ואמר שהמתלונן צעיר ולא על כל דבר הוא (הנאשם) ירוץ למשטרה, משום שהוא מעדיף לספוג (שם, עמ' 23 שורה 32).

27. בהקשר דומה נשאל הנאשם מדוע לא העלה במשטרה את הטענה - שנטענה מפיו רק בבית המשפט - והיא שהוא קילל את המתלונן. הנאשם השיב, תחילה, כי לאורך כל החקירה הוא חש מאוים (ר' בפרוטוקול, עמ' 24 שורה 22). בהמשך הוסיף הנאשם וטען כי מעמד המעצר שלו היה מלחיץ; כלהלן:

אני רציתי לקבור את עצמי מתחת לאדמה, לא הייתי בפוקוס מלא, לא הייתי בקור רוח כשהייתי יכול לחשוב על כל נקודה ונקודה, האמת היא שמבחינתי זה היה... לא ידעתי איך להתייחס לזה אפילו, מצד אחד הם אומרים לך דבר שלא עשית, מצד שני יש את בעל הבית, את השכנים, את כל הסביבה, זה מעמד מבין ומביש (ר' בפרוטוקול, עמ' 24 שורה 30 ואילך).

ד. דיון והכרעה:

28. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי מטעם שני הצדדים, עיינתי במוצגים שהוגשו ושמעתי את סיכומי ב"כ הצדדים (בתוספת הפניות בכתב מטעם ההגנה), אני מעדיף - ככלל ובכפוף לאמור להלן - את גרסאות עדי המאשימה על-פני גרסת הנאשם.

29. יוטעם, כי לא מדובר בהכרעה המבוססת על ממצאי מהימנות גרידא, אלא בהכרעה המיוסדת גם על מכלול של שיקולים שיפורטו להלן. יחד עם זאת, פטור בלי כלום במישור המהימנות אי אפשר, ובמישור זה יש להדגיש את שני אלה:

ראשית, יש לציין את הרושם החיובי שהותירה עדותה של מ', אשר העידה באיפוק רב ובאופן שאינו מעצים. ניכר היה שמ' אינה מבקשת בעדותה להפליל את הנאשם אלא רק לספר אודות מה שראתה וחווה.

שנית, יש לציין את הרושם השונה לחלוטין מגרסתו, הכבושה ברובה, של הנאשם. בהקשר זה ראוי להדגיש במיוחד את תגובת הנאשם הראשונית - כפי שהיא נרשמה בדו"ח המעצר (ר' בפסקה 19

דלעיל) - תגובה שאינה עולה בקנה אחד, כלל ועיקר, עם טענת הנאשם שלפיה הוא (כביכול) הותקף באירוע ומלמדת דווקא על התנהגות מתחמקת של מי שנתפס בדבר עבירה.

יטעם בהקשר זה, כי התנהלות הנאשם במהלך החקירה במשטרה המשיכה באותו הקו, כאשר את הטענה כי הותקף העלה הנאשם רק לאחר שעומת עם טענות המתלון. יתר על כן, במקום להשיב לשאלות ולהעלות את טענותיו - כגון הטענה כי קילל את המתלון, להבדיל מאיים עליו - בחר הנאשם להתעמת עם חוקרו ולהטיח בחוקר עלבונות; התנהלות שאינה מתיישבת עם רצון לחשוף את מלוא האמת ולברר את העובדות לאשורן.

30. המתלון אמנם לא סיפר, בחקירתו הראשית לפניי, על כך שזרק חצץ לכיוונו של הנאשם (מבלי שפגע בו). ואולם, בנסיבות העניין השמטה זו אינה מהותית, שכן הדברים נמסרו על-ידי המתלון עוד בחקירתו במשטרה ביום האירוע (ר' בפסקה 10 דלעיל). יתר על כן, כפי שהסביר המתלון בחקירתו הנגדית, דובר בהתנהגות שבלהט הרגע, לאחר שהמתלון ספג סטירה חזקה מהנאשם, ומכאן שמדובר בהתנהלות שניתן להבינה.

31. מכל מקום, אין בהתנהלות הנ"ל של המתלון כדי לאיין את התקיפה שתקף הנאשם את המתלון בכך שסטר בחוזקה על פניו, תקיפה שהוכחה לפניי כדבעי הן בעדות המתלון והן בעדותה של מ'. יש להדגיש כי עדויותיהם של המתלון ושל מ', לעניין תקיפה זו, מתיישבות היטב האחת עם רעותה ואף מחזקות זו את זו, אהדדי. עדויות אלה גם מצטרפות לכדי תיאור קוהרנטי, בעל היגיון פנימי, החל מהתקיפה על-ידי כלבו של הנאשם, עבור בהערה שהעירו השניים לנאשם כי יפנו לפיקוח העירוני, וכלה בתגובתו האלימה של הנאשם, אשר היה באותה עת תחת השפעת אלכוהול. לא זו אף זו: גרסתו של המתלון לעניין התקיפה גם נתמכת בראיות חיצוניות, ובהן התיאור המידי שמסר המתלון לסייר בשטח, כמו גם פנייתו המידית למוקד 100.

32. שונה הוא דינה של עבירת האיומים, שכאמור גם בה הואשם הנאשם בכתב האישום. אף לפי האמור בעובדות כתב האישום, האיומים כלפי המתלון התבטאו בעיקרם באמירה העשויה להתפרש גם כקללה גרידא. יתר על כן, מ' ציינה בעדותה, בהגנותה, כי לא שמעה איומים ממשיים במהלך האירוע. הוסף לאלה את העובדה שהנאשם היה נתון באירוע להשפעת אלכוהול - ואת הקושי המובנה להרשיע בנסיבות כאלה בעבירת מטרה כגון איומים (ר' רע"פ 6382/11 קאדריה נ' מדינת ישראל (2013)) - והמסקנה המתבקשת היא שבמקרה דנא מתעורר ספק סביר בשאלה אם הוכחה עבירת איומים, הן כלפי המתלון והן כלפי אחיו. מספק זה זכאי הנאשם, כמובן, ליהנות.

33. לבסוף יש לציין את אירוע ניסיון התקיפה כלפי אחיו של המתלון, המאוזכר בעובדות כתב האישום. כפי שכבר צוין ברישא להכרעת הדין, בכתב האישום הנאשם לא הואשם בעבירה בהקשר זה. בנסיבות אלה - ובהתחשב גם באמור בעדותה של מ' ובאופי היחסית מינורי של האירוע עם אחיו של המתלון - איני מוצא מקום לעשות שימוש בסמכויות הנתונות לי ולהרשיע את הנאשם גם בעבירה שבה לא הואשם.

34. עוד יש לציין, בשולי הדברים, כי מקובל עליי טיעון ב"כ הנאשם שלעניין ההכרעה במקרה דנא אין מקום ליתן משקל של ממש להרשעותיו הקודמות של הנאשם. הרשעות אלה, שהינן ישנות יחסית, בוודאי שאינן מלמדות כי הנאשם נקט באלימות במקרה הספציפי דנא. לכל היותר יש בהן כדי להצביע על נטייתו של הנאשם להפריז ולהגזים - כפי שעשה בעת שתיאר את אופיו הטוב, הן בהודעתו והן

בעדותו - אך לא מעבר לכך.

ה. סוף דבר:

35. אשר על כן ולאור כל המקובץ אני קובע כדלקמן:

אני מרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה סתם, לפי הוראות סעיף 379 לחוק העונשין.

אני מזכה את הנאשם מהעבירה של איומים, לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י' סיוון תשע"ז, 04 יוני 2017, במעמד הצדדים.

[1] כהערה טכנית יש לציין כי הכרעת דין זו כוללת ציטוטים מתוך פרוטוקולי הדיונים וכן מתוך ההודעות והמוצגים האחרים, שהוגשו במהלך המשפט. כל ההדגשות המופיעות בציטוטים אלה **אינן** מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך הציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה.